

Arrest

**nr. 147 503 van 9 juni 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2015 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen en de nietigverklaring van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juni 2015 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en houdende het inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 juni 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 juni 2015 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing

en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☒ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

☒ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

☒ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

☒ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan Bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden op 11/06/2014 (verlengd tot 23/10/2014) en 27/02/2015.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 18/06/2012 ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen op 03/10/2014 door de RVV. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

De neven van betrokkene zijn van Belgische nationaliteit. Echter, de verwijdering van betrokkene vormt geen disproportionele eis met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van identiteitsdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt. Betrokkene heeft een asielaanvraag op 18/06/2012 ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen op 03/10/2014 door de RVV. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 29/10/2014. Deze aanvraag werd onontvankelijk op 09/02/2015. Deze beslissing is op 27/02/2015 aan betrokkene betekend. Bovendien, het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 geeft niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 11/06/2014 (verlengd tot 23/10/2014) en 27/02/2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering niet uitgevoerd werden. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Ganshoren geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

De neven van betrokkene zijn van Belgische nationaliteit. Echter, de verwijdering van betrokkene vormt geen disproportionele eis met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 11/06/2014 (verlengd tot 23/10/2014) en 27/02/2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering niet uitgevoerd werden. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Ganshoren geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

De neven van betrokkene zijn van Belgische nationaliteit. Echter, de verwijdering van betrokkene vormt geen disproportionele eis met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 18/06/2012 ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen op 03/10/2014 door de RVV. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.”

1.2. Op 2 juni 2015 wordt de verzoekende partij eveneens een inreisverbod (bijlage 13sexies) betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot vasthouding

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen het inreisverbod.

3.1. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk is voor zover zij gericht is tegen het inreisverbod omdat het inreisverbod geen verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel is en derhalve niet het voorwerp kan uitmaken van een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

De raadsheer van de verzoekende partij stelt zich in deze te gedragen naar de wijsheid van de Raad en meent dat de tweede bestreden beslissing een volgbeslissing is van de eerste bestreden beslissing, waardoor bij een eventuele schorsing van de eerste bestreden beslissing de tweede bestreden beslissing eveneens dient te worden geschorst.

3.2. Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden.

Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel.

Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend – thesis die geen steun vindt in 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet –, dan nog toont de verzoekende partij niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing met betrekking tot de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren.

Waar de verzoekende partij stelt dat de beslissing houdende het inreisverbod een volgbeslissing is van de eerste bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat hoewel de tweede bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, het inreisverbod op zich geen verwijderings- noch terugnrijvingsmaatregel uitmaakt zodat de onderhavige vordering niet met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bestreden. De onderhavige vordering lijkt dan ook niet ontvankelijk.

Ter terechtzitting stelt de raadsheer van de verzoekende partij zich in deze te gedragen naar de wijsheid van de Raad. Er worden aldus geen opmerkingen gemaakt over de niet-ontvankelijkheid van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre deze gericht is tegen het inreisverbod nu de vordering geen terugnrijvings- noch een verwijderingsmaatregel betreft.

Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen.

Het verdere onderzoek van de vordering heeft dan ook uitsluitend betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten

4. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

4.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* op.

4.2. De Raad merkt in dit verband op dat artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Ter terechtzitting wordt niet ter discussie gesteld dat het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is.

Naar luid van artikel 39/57, §2 van bovengenoemde wet begint de in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijn te lopen,

“(…)

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeniswijze, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

De kwestieuze beroepstermijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast, zodat het betoog van de verwerende partij ter terechtzitting betreffende de interpretatie van de wettelijke termijnen voor verzoekschriften ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid gelet op de mogelijkheid om op zaterdag en zondag een beroep in te dienen en gelet op het feit dat in vroegere wetgeving een uitzondering werd voorzien, niet dienstig is.

4.3. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan de verzoekende partij op 11 juni 2014 een eerste beslissing bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker werd betekend. *In casu betreft het* een beroep tegen een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 2 juni 2015 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag. De beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus een tweede verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij beschikte derhalve over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Woensdag 3 juni 2015 is derhalve de eerste dag van de beroepstermijn, zodat zondag 7 juni 2015 de vervalddag is. Gelet op artikel 39/57, §2 van de vreemdelingenwet wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag zijnde maandag 8 juni 2015.

4.4. Het op 8 juni 2015 ingediende beroep is bijgevolg tijdig. De exceptie wordt verworpen.

5. Over de vordering tot schorsing gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

5.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

5.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

5.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

5.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

5.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

5.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk,

§ 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

5.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

5.3.2.1. In wat kan beschouwd worden al een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 5 en 6 van het EVRM.

De verzoekende partij wijst erop dat de betekening van de bestreden beslissing in het Nederlands werd gedaan, met daarenboven bij de akte van kennisgeving op de laatste bladzijde een alinea typetekst die uitleg geeft over de rechtsmiddelen waarover zij beschikt, dat zij echter de Nederlandse taal niet machtig is, dat voor de betekening geen tolk werd gevorderd en zij ook geen afstand deed van bijstand van een tok, dat deze gang van zaken een aanfluiting is van artikel 6.3a) van het EVRM dat bepaalt dat men onverwijld in een taal welke men verstaat op de hoogte moet worden gesteld van de aard en de reden van de ingebrachte redenen voor het wegnemen van de vrijheid van komen en gaan.

5.3.2.2. In wat kan beschouwd worden als een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 13 van het EVRM.

De verzoekende partij meent dat de aangekondigde rechtsmiddelen niet voorhanden waren en zij afhankelijk was van hulp van buitenaf, niet alleen om te weten te komen waarom zij bleef opgesloten en welke rechtsmiddelen zij kon aanwenden, maar ook om haar rechtsmiddelen effectief te gebruiken. Zij wijst er op dat zelfs het indienen van een verzoek tot invrijheidsstelling bij de Raadkamer voor haar onmogelijk was om de simpele reden dat er in het Gesloten Centrum voor Illegalen geen griffie is alwaar men het beroep kan indienen (in flagrante tegenstelling met artikel 71 van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de verzoekende partij zelf haar rechten moet kunnen uitputten). De verzoekende partij wijst erop dat de betrokkenen in een gesloten centrum wettelijk gezien alleen recht hebben op de kleren die ze aanhebben en dat pen en papier daar niet bij hoort, dat ze geen recht hebben om tot de griffie van de bevoegde rechtbank gebracht te worden om hun verzoekschrift in te dienen en dat zij evenmin recht hebben om zich naar het dichtstbijzijnde postkantoor te begeven om een vordering in te dienen bij de Raad. Zij wijst erop dat de wet stelt dat verzoekschriften bij de Raad dienen te worden gebracht bij aangetekend schrijven maar dat er ook geen enkele bestaande regelgeving is dat gedetineerden in een gesloten centrum zouden kunnen worden vrijgesteld van de betaling van de PORT bij de Post, zodat zich bovendien een probleem stelt van de mogelijkheid van effectief verweer of het bestaan van een effectief rechtsmiddel.

5.3.2.3. Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen, zoals het Hof in het principearrest Maaouia t. Frankrijk van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig in de grote kamer heeft gesteld. Derhalve zijn ook verzoeken tot internationale bescherming uitgesloten van die verdragsbepaling. Het EHRM heeft zijn rechtspraak nadien meermaals bevestigd, onder meer in het arrest Mamatkulov en Askarov t. Turkije van 4 februari 2005 of de zaak Hussain t. Roemenië van 14 februari 2008. Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 hetzelfde standpunt inneemt (overweging B. 24.1) en dat de vaste rechtspraak van de Raad van State in dezelfde zin is gevestigd (RvS 16 januari 2001, nr. 92.285 etc.).

Daargelaten de vraag naar de toepasbaarheid van artikel 6 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij tegen de *in casu* bestreden beslissing op nuttige wijze en tijdig een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft kunnen instellen alsook dat zij in onderhavige procedure vertegenwoordigd wordt door haar raadsheer, zodat niet blijkt, zelfs in de veronderstelling dat zij de Nederlandse taal niet machtig is, de bestreden beslissing haar betekend werd zonder bijstand van een tolk en zij voor het aanwenden van haar rechtsmiddelen afhankelijk was van hulp van buitenaf, dat zij enig belang heeft bij haar grieven weergegeven in het eerste en het tweede middel.

In zoverre de verzoekende partij wijst op de onmogelijkheid om een beroep tot invrijheidsstelling in te dienen, op een schending van artikel 5 van het EVRM, dat het recht op vrijheid en veiligheid beschermt en op een schending van artikel 6.3a) van het EVRM in geval van 'wegnemen van de vrijheid', voert zij in wezen kritiek op de beslissing tot vasthouding. Gelet op het gestelde in punt 2 is de Raad zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate het gericht is tegen deze beslissing.

Wat ten slotte de schending van artikel 13 van het EVRM betreft, wijst de Raad naar wat hieromtrent wordt gesteld in punt 5.3.2.8.

Een schending van de artikelen 5, 6 en/of 13 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

5.3.2.4. In een derde middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 3, 8 en 9 van het EVRM.

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten is als volgt gemotiveerd:

- *betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum*
- *betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen*
- *de asielaanvraag werd verworpen - geen schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer*
- *familieleden (neven) hebben de Belgische nationaliteit - doch geen schending artikel 8 EVRM*

Wat betreft de terugleiding naar de grens leest men dat verzoeker niet met eigen middelen kan vertrekken, heeft geen identiteitsdocumenten, noch visum. Het zou weinig waarschijnlijk zijn dat het gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker zou ook weigeren om zelf te vertrekken aangezien de asielprocedure en verblijfsprocedure afgesloten zijn. Bevel die in het kader van deze procedures zijn betekend heeft hij niet opgevolgd. Verzoeker heeft neven met de Belgische nationaliteit, maar een verwijdering maakt geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Verzoeker is afkomstig uit Pakistan en is Ahmadi.

Verzoeker heeft inderdaad een asielaanvraag ingediend die inmiddels is afgesloten. In het kader daarvan heeft verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend gekregen.

Verzoeker diende vervolgens een aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9bis waarin hij er op wijst dat, indien hij terugkeren zal naar Pakistan, er een schending dreigt van artikel 3 EVRM. Artikel 3 EVRM biedt immers een ruimere bescherming dan de bescherming die kan geboden worden naar aanleiding van een asielaanvraag die in het licht van de vluchtelingenconventie wordt bekeken. Bovendien werd zijn behoren tot de Ahmadi- geloofsgemeenschap, in het kader van zijn asielaanvraag niet in twijfel getrokken.

Verzoeker kreeg echter een onontvankelijkheidsbeslissing en een bevel betekend n.a.v. de aanvraag 9bis. Hiertegen diende verzoeker beroep in bij de RvV en dit beroep (RvV 169 010) is nog steeds hangende.

Verzoeker vraagt zich dan ook terecht af waarom het nodig was om hem thuis, letterlijk uit zijn bed te lichten, en te worden aangehouden door de politie en te worden opgesloten in het centrum 127bis m.o.o. uitwijzing naar Pakistan. Verzoeker werd de mogelijkheid geboden om binnen de daartoe voorziene termijn beroep aan te tekenen en dit houdt in dat verzoeker, opdat dit beroep effectief zou zijn, de mogelijkheid wordt geboden het resultaat van dit beroep af te wachten. Immers, indien hij het bevel zou opvolgen, zou de RvV de zaak afwijzen bij gebrek aan belang.

Daarenboven meent verzoeker dat een terugkeer naar Pakistan, gezien zijn Ahmadi-geloof, een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

Immers, de Ahmadiyya-beweging is een religieuze gemeenschap wiens leden in Pakistan worden afgedaan als geloofsafvalligen van de islam.

Hoewel de kern van het Ahmadiyya-geloof gelegen is in de islam, is het Ahmadiyya's in Pakistan strikt verboden om zichzelf moslim te noemen.

Het geloof is ook opgenomen in specifieke anti-Ahmadiyya wetgeving (de "blasfemiewet"), en op overtreding van deze wetten, bijvoorbeeld door het prediken van het geloof staan straffen tot en met de doodstraf.

Verzoeker beroept zich op de onmogelijkheid van terugkeer naar Pakistan voor objectieve redenen, onafhankelijk van zijn eigen wil, nu een verplichte terugkeer een schending zou uitmaken van de Europese wetgeving terzake, en meer bepaald het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Immers :

Ahmadiyya's hebben geen burgerrechten in Pakistan, zij zijn niet verkiesbaar en mogen geen stem uitbrengen.

Hebben geen vrijheid van vereniging.

Geen vrijheid van godsdienst.

Geen vrijheid van meningsuiting, zo werd de Ahmadiyyakrant "Al Fazal" verboden, net als de televisieuitzendingen vanuit de diaspora.

Mogen niet aan sport doen.

Mogen niet begraven worden op de normale begraafplaatsen.

Kunnen nooit een openbare functie krijgen, of in de administratie of het leger.

De uitwijzing van een Ahmadiyya komt neer op een mensonterende behandeling, zoals die veroordeeld worden in artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van de commissie voor regularisatie die werd opgericht naar aanleiding van de wet van 22.12.1999 ging eensluidend in die zin, en vele ahmadiyya's werden geregulariseerd.

Verzoeker is ahmadiyya-moslim, een religieuze groepering die vervolgd wordt in Pakistan.

Dit komt tot uiting in velerlei internationale rapporten, waaronder dit uitgegeven door het Ministerie van Buitenlandse zaken van Nederland (www.minbuza.nl - Actueel - ambtsberichten - Pakistan), en de recente UNHCR guidelines betreffende Pakistan.

Verzoeker is in Pakistan enkel en alleen omwille van zijn geloof in de problemen gekomen.

Het feit dat verzoeker ahmadiyya is, werd niet in twijfel getrokken tijdens zijn asielprocedure.

Evenmin als de feitelijke toedracht van zijn asielrelaas.

Het verhaal van verzoeker past daarenboven volkomen in de dagdagelijkse realiteit van Pakistan.

Verzoeker is afkomstig uit een land waar godsdienst en staat op een ingewikkelde wijze verbonden zijn.

Dagelijkse oproeping tot haat heeft als gevolg dat Ahmadiyya's constant lastig gevallen worden en dit zonder dat de overheden ingrijpen om er iets aan te doen.

In de literatuur over Pakistan wordt bevestigd dat Ahmadiyya's er voortdurend worden lastig gevallen door fundamentalistische moslimgroeperingen, waarbij de overheid niet afdoende optreedt om de Ahmadiyya's daartegen te beschermen.

De pogroms worden alom beschreven :

"It appears that the Ahmadis are most frequently, targeted for the obvious reason that they are seen as heretical by orthodox and strident believers. Harassment social and economic boycotts to attacks on mosques, driving Ahmadi families out of their villages and particularly targeting converts to Ahmadiyyat. Outright attacks and killings have never before been at this level. The government has unfortunately completely failed to take preventive measures against such religiously motivated violence and to protect

rights of Ahmadiyya's The Police have in some instance refused to help Amadis The Police has been unable or unwilling to provide redress after abuses have occurred"

Het reeds genoemde Minbuza - rapport gaat in dezelfde zin.

Dit geweld en deze haat tegen de ahmadiyya's is geïnstitutionaliseerd in Pakistan.

Sedert 1984 worden er immers aanzienlijke beperkingen aan godsdienstuitoefening van

Ahmadiyya's opgelegd door o.a. de toevoeging aan het Wetboek van strafrecht van art. 298 C. (gebruik door ahmadiyya's van bepaalde als heilig beschouwde islamitische uitdrukkingen of betitelingen - straf. drie maanden gevangenisstraf en 298 C (verbod van Ahmadiyya's om zich moslim te noemen).

In de praktijk worden Ahmadiyya's meestal op grond van deze artikelen aangeklaagd, waarbij het in de meerderheid van de gevallen gaat om valse aanklachten (Positie van Nederlandse Minister van buitenlandse zaken / mei 1998).

Artikel 295 C stelt het besmeuren van de naam van Mohammed strafbaar op straffe van levenslange gevangenisstraf en sinds 1992 de doodstraf.

In het UNHCR Background paper Pakistan van mei 1998 leest men reeds dat : The discriminatory laws against the Ahmadi's and the severity of the punishments involved have contributed to an atmosphere in which Islamists have considered themselves entitled to take the law in their own hands.

In een Engelse Parliamentary Human Rights Group report of February 1997, geschreven door Jeremy Hornsby leest men ook dat the police at times refuse to prevent harassment and violence against Ahmadi's or to prosecute those who commit such acts. In January, a group of Khatm-e-Nabuwat Youth Force (Formerly of Prophethood Youth Force) accompanied by police attacked the house of an Ahmadi in Abbotabad The police refused to register a case against the attack

De recente UNHR guidelines (2014), erkennen dat Ahmadi's de meest gediscrimineerde groep zijn in Pakistan.

Deze achtergrondinformatie wijst erop dat door de islamitische reflex, aangewakkerd door de overheden zelf, de ahmadiyya minderheid zich bedreigd en niet beschermd voelt.

a. *Uit het voorgaande blijkt dat, ook al komt Pakistan niet voor op de lijst van de IOM waarnaar terugkeer in alle gevallen uitgesloten is, het in casu voor verzoeker onmogelijk is terug te keren naar een land waar hij vreest voor zijn leven en zijn fysieke integriteit.*

b. *Er kan niet ontkend worden dat ahmadiyya's in Pakistan voortdurend worden lastiggevallen en gekleineerd, en dat ze hun godsdienst niet in alle vrijheid kunnen beleven.*

Dergelijke praktijk is een schending van art. 3 EVRM in die zin dat het een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt.

c. *Tenslotte kan niet anders beslist worden dan dat ahmadiyya's in Pakistan worden behandeld op een manier die niet overeenkomt met art. 9 EVRM:*

1. *"Everyone has the right to freedom of thought, conscience and religion this right includes freedom to change his religion or belief and freedom, either alone or in community with others and in public or private, to manifest his religion or belief in worship, teaching, practice and observance.*

2. *Freedom to manifest one's religion or beliefs shall be subject only to such limitations as are prescribed by law and are necessary in a democratic society in the interests of public safety, for the protection of public order, health or morals, or for the protection of the rights and freedoms of others."*

Uit het feitenrelaas en uit de algemene situatie in Pakistan blijkt dat verzoeker niet in alle vrijheid zijn geloof kan belijden, noch alleen noch in gemeenschap, noch in publieke sfeer noch in private sfeer.

Bovendien zijn art. 289 b c en art. 295 c van de Pakistaans.- Strafwet niet in overeenstemming met art. 9.2 EVRM.

De Europese Commissie voor de Rechten van de Mens meent dat er in dergelijke gevallen dan ook geen uitwijzing, mogelijk is : "des considérations analogues s'appliqueraient notamment au cas où une personne est extradée dans un pays déterminé où, en raison de la nature même du régime de ce pays ou de la situation particulière qui y règne, des droits humains fondamentaux, tels que ceux qui sont garantis par la Convention, pourraient être grossièrement violés, soit entièrement supprimés. (J. VELU et R. ERGEC. La Convention Européenne des droits de l'Homme-, Bruylant, 1990, nr; 262)".

d. *Tenslotte kan er nog op gewezen worden dat, in het kader van de regularisaties op basis van de wet van 22 december 1999, -onnoemelijk vele dossiers positief zijn beoordeeld geweest op basis van gelijkaardige feiten, en dat ook in recentere gevallen regularisatie werd toegestaan.*

e. *Als allerlaatste argument roept verzoeker de bescherming in van richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad en meer bepaald van art. 10,1, d van de richtlijn.*

Deze richtlijn bepaalt de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en die ook inhoud geeft aan de verleende bescherming (Publicatieblad, Nr. L 304 van 30.09.2004, blz. 0012-002) Ahmadiyya's zijn immers aan te merken als een sociale groep, die expressis verbis in de ban werd geslagen mits een blasfemiewet.

In de richtlijn werd als volgt definitie verleend :

Een groep wordt geacht een specifieke sociale groep te vormen als met name de leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan gewijzigd worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven.

Voor een lezing van de "eigenheid" van de Ahmadiyyagodsdienst kan verwezen worden naar het genoemde Minbuza - rapport.

Gewoon het feit op zich al dat Ahmadiyya's nog een tweede profeet erkennen na Mohammad maakt hen niet echt geliefd in de Moslimwereld....

Ook in België worden Ahmadiyya's als kaffers beschouwd en zit er bv. geen enkele ahmadiyya in de moslimexecutieve.

In Pakistan hebben Ahmadiyya - godsdienstgelovigen -door de inschrijving van hun geloof in een blasfemiewet - wezenlijk maar drie keuzes :

- *het opgeven van hun geloof*
- *het verlaten van hun land*
- *het leven als vogelvrijverklaarde*

Gelet op de geschetste wettelijke context is de verwijdering van een ahmadiyya- godsdienstgelovige, of het niet verlenen van politiek asiel of andersoortig statuut zoals regularisatie op zich in strijd met het Europese Recht.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele manier rekening met de specifieke situatie van verzoeker en met de situatie van Ahmadi's in Pakistan in het algemeen."

5.3.2.5. Vooreerst maakt de verzoekende partij met de loutere stelling dat zij neven heeft met de Belgische nationaliteit, geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij beperkt zich er toe te verwijzen naar neven die de Belgische nationaliteit hebben.

De Raad benadrukt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het begrip “*gezinsleven*” in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende “*graad*” van gezinsleven kan worden vastgesteld. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat met andere familieleden dan ouders en minderjarige kinderen wordt nagegaan of er sprake is van een band van afhankelijkheid. Of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, de reële banden. Van een beschermd gezinsleven kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. De verzoekende partij toont een dergelijke band van afhankelijkheid geenszins aan. Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

5.3.2.6. De verzoekende partij wijst erop dat zij een aanvraag tot regularisatie heeft ingediend waarop zij gewezen heeft op een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Pakistan, dat artikel 3 van het EVRM immers een ruimere bescherming biedt dan de bescherming die kan geboden worden naar aanleiding van een asielaanvraag die in het licht van de vluchtelingenconventie wordt bekeken. De raadsheer van de verzoekende partij verduidelijkt ter terechtzitting dat de beoordeling van de asielaanvraag de ex-post beoordeling van de beslissing van de verzoekende partij betreft om te vertrekken uit zijn land van herkomst waarbij bepaalde factoren zoals de mogelijkheid om in het land van herkomst bescherming te zoeken, de actualiteit van de vrees en dergelijke meer in rekening worden gebracht, verschilt van de ex-ante beoordeling van de buitengewone omstandigheden in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, waarop men dient te oordelen of de verzoekende partij anno 2015, gelet op de aangegeven omstandigheden, terug kan naar zijn land van herkomst. De verzoekende partij wijst erop dat haar behoren tot de Ahmadi-geloofsgemeenschap niet in twijfel werd getrokken, dat zij echter een onontvankelijkheidsbeslissing met betrekking tot haar aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet alsook een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, dat zij hiertegen een beroep indiende bij de Raad dat nog steeds hangend is. De verzoekende partij vraagt zich af waarom het nodig was om de verzoekende partij thuis uit haar bed te lichten en aan te houden. Zij wijst erop dat zij de mogelijkheid werd geboden om binnen de daartoe voorziene termijn een beroep aan te tekenen wat inhoudt dat zij, opdat dit beroep effectief zou zijn, de mogelijkheid wordt geboden het resultaat van dit beroep af te wachten, dat immers, indien zij het bevel zou opvolgen, de Raad de zaak zou afwijzen bij gebrek aan belang.

In zoverre de verzoekende partij meent dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden betekend daar zij de mogelijkheid moet krijgen op het resultaat van haar beroep ingesteld tegen de onontvankelijkheidsbeslissing met betrekking tot haar aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en het bevel om het grondgebied te verlaten af te wachten, wijst de Raad erop dat de bij de Raad ingediende beroepen tegen de voornoemde beslissingen niet schorsend zijn. Hoe dan

ook, het feit dat de verzoekende partij van het grondgebied verwijderd wordt belet haar niet haar verdediging te laten waarnemen door een advocaat naar keuze vermits op haar niet de wettelijke verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift tegen de beslissingen van 9 februari 2015, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten, identieke grieven die betrekking hebben op het feit waarom zij meent niet terug te kunnen naar haar land van herkomst, ontwikkelt als in onderhavig verzoekschrift, zodat de Raad vaststelt dat zij op nuttige wijze haar grieven heeft kunnen aanvoeren en heeft kunnen uiteenzetten waarom zij meent niet terug te kunnen naar haar land van herkomst.

De Raad wijst er voorts op dat de beslissingen van 9 februari 2015 niet de *in casu* bestreden beslissing betreffen, zodat haar uiteenzetting ter terechtzitting dat bij de boordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheden bij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de bescherming van artikel 3 EVRM ruimer is en een andere soort beoordeling dient te geschieden dan bij de beoordeling van een asielaanvraag, niet dienstig kan gevoerd worden tegen de *in casu* bestreden beslissing.

Zoals reeds gesteld, heeft de verzoekende partij bovendien de mogelijkheid, waarvan zij overigens gebruikt heeft gemaakt, om de schending van artikel 3 van het EVRM aan te voeren tegen de *in casu* bestreden verwijderingsmaatregel.

Voorts lijkt de verzoekende partij er ter terechtzitting op te willen wijzen dat inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM niet enkel kan verwezen worden naar de afwijzing van haar asielaanvraag daar de bescherming ruimer is nu niet enkel dient gefocust te worden op het vluchtrelaas van de verzoekende partij zelf maar op het feit dat zij, heden, als Ahmadiyya, niet terug kan naar Pakistan omwille van de algemene situatie. In haar verzoekschrift merkt de verzoekende partij op dat artikel 3 van het EVRM een ruimere bescherming biedt dan de bescherming die kan geboden worden naar aanleiding van een asielaanvraag die in het licht van de vluchtelingenconventie wordt bekeken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor

de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Saadi/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het is in principe aan de verzoekende partijen om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zouden worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167).

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij lijkt voor te houden dat de beoordeling van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet beperkt kan blijven tot haar asielrelaas, doch eveneens betrekking dient te hebben op het feit dat zij deel uitmaakt van de (groep) Ahmadi.

De verzoekende partij kan echter niet dienstig voorhouden dat niet kan verwezen worden, betreffende de door haar aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, naar de asielprocedure noch dat een verwijzing naar de asielprocedure niet kan daar de bescherming van artikel 3 van het EVRM ruimer is dan de bescherming die kan geboden worden naar aanleiding van de asielaanvraag. Immers stemt

artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij diende reeds in België een asielaanvraag in, waarbij door de asielinstanties ook werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Aldus werd in de asielprocedure reeds een ruimere toetsing verricht dan enkel de nood aan bescherming in het licht van de vluchtelingenconventie.

De Raad merkt op dat uit de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2014 en het arrest nr. 130 816 van 3 oktober 2014 van de Raad blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het persoonlijk asielrelaas van de verzoekende partij. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de feitelijke toedracht van zijn asielrelaas niet in twijfel werd getrokken.

Met betrekking tot de situatie van Ahmadi in Pakistan oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 mei 2014 dat *“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan” van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi “are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case.” Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.”*

De Raad stelde hieromtrent in haar arrest nr. 130 816 van 3 oktober 2014 naar aanleiding van het door de verzoekende partij ingediende beroep tegen de voormelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2014 wat volgt:

“In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar zijn loutere hoedanigheid als Ahmadi en stelt dat dit op zich al maakt dat hij bescherming behoeft, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Uit deze informatie (SRB, Pakistan, Ahmadiyya Muslim Community, d.d. 29 maart 2013) blijkt eveneens dat het Commissariaat-generaal zich bewust is van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden. Anderzijds blijkt uit deze informatie niet dat Ahmadi in Pakistan systematisch vervolgd worden. De objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, die naast tal van rapporten eveneens het standpunt van het UNHCR alsook dat van de asielinstanties van de andere Europese landen in overweging nam, besluit dat het “gelet op de omvang van de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan eerder uitzonderlijk is dat de Ahmadi omwille van religieuze overtuiging door de Pakistaanse autoriteiten worden vervolgd” (ibid. p. 15). Dezelfde informatie stelt dat niet-statelijke actoren zich eveneens schuldig maken aan wanpraktijken jegens Ahmadi, doch dat zulk gedrag dikwijls mede ingegeven is door persoonlijke vetes, economische belangen en andere motieven (ibid., p. 15). De hoedanigheid van Ahmadi op zich is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op de vluchtelingenstatus te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Dit standpunt van de asielinstanties van de Europese landen, inclusief het V.K. (ibid. p. 13-14), wordt eveneens gedeeld door het UNHCR, dat slechts erkenning aanbeveelt “depending on the individual circumstances of the case” (UNHCR Guideline Religious Minorities Pakistan, d.d. 14 mei 2012). De verwijzing naar informatie van algemene aard omtrent de situatie van Ahmadi in Pakistan

volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker zelf effectief het slachtoffer was van dergelijke praktijken. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het Ahmadi geloof in Pakistan officieel strafbaar gesteld is als blasfemie, wijst de Raad op het arrest van het EHJ in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012, waarin het Hof een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het Bundesverwaltungsgericht uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke (eigen onderlijning) situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet. Uit dit arrest kan bijgevolg niet worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

Uit de beslissing van de commissaris-generaal blijkt aldus dat niet getwijfeld wordt aan de bewering van de verzoekende partij dat zij Ahmadi is. Echter stelt de commissaris-generaal op basis van de door haar gekende informatie dat het loutere feit ahmadi te zijn nog niet voldoende is om erkend te worden als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend. Zoals reeds gesteld, stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet (subsidiaire bescherming).

Deze beoordeling wordt ook bevestigd in het arrest van de Raad met nummer 130 816 van 3 oktober 2014 en dit op basis van informatie daterend van 29 maart 2013, zoals blijkt uit bovenstaande paragrafen uit voormeld arrest.

De bronnen waar in het verzoekschrift naar wordt verwezen betreffen oudere rapporten en documenten of bevatten geen datum en geen verwijzing of referentie, waardoor deze niet vermogen de informatie die reeds voorlag in de asielprocedure te weerleggen.

De verzoekende partij verwijst betreffende het feit dat de ahmadiyya-moslims vervolgd worden in Pakistan, naar de recente UNHCR guidelines betreffende Pakistan van 2014 waarin wordt erkend dat Ahmadi's de meest gediscrimineerde groep in Pakistan zijn. Gelet op het feit dat in de beslissing van de commissaris-generaal en het arrest van de Raad reeds rekening werd gehouden met de situatie van Ahmadi in Pakistan met inbegrip van de discriminatoire maatregelen, kan de enkele verwijzing naar het feit dat de UNHCR guidelines betreffende Pakistan van 2014 erkent dat de Ahmadi's de meest

gediscrimineerde groep zijn in Pakistan, geen ander licht werpen op de beoordeling van de situatie van Ahmadi in Pakistan zoals die reeds werd gemaakt door de commissaris-generaal en de Raad.

De verzoekende partij maakt aldus op het eerst zich niet aannemelijk dat het loutere feit Ahmadi te zijn voldoende is om een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Er wordt er vervolgens in het voornoemde arrest op gewezen dat “*ledere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Dit standpunt van de asielinstanties van de Europese landen, inclusief het V.K. (ibid. p. 13-14), wordt eveneens gedeeld door het UNHCR, dat slechts erkenning aanbeveelt “depending on the individual circumstances of the case” (UNHCR Guideline Religious Minorities Pakistan, d.d. 14 mei 2012). De verwijzing naar informatie van algemene aard omtrent de situatie van Ahmadi in Pakistan volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker zelf effectief het slachtoffer was van dergelijke praktijken. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).*” Ook in huidig verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich tot het verwijzen naar informatie van algemene aard omtrent de situatie van Ahmadi in Pakistan en blijft zij in gebreke het reëel risico op ernstige schade *in concreto* aan te tonen.

Uit hetgeen voorafgaat volgt aldus dat het niet volstaat aan te tonen te behoren tot het risicoprofiel van de ahmadiyya en te verwijzen naar de algemene situatie voor ahmadiyya (de discriminaties, de beperkingen in het openbaar leven verbonden aan hun geloof, de beperkingen aan hun geloofsuitoefening op basis van het wetboek van strafrecht) om een reëel risico op foltering of op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

De verzoekende partij moet aantonen dat er ernstige en zwaarwegende gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin.

De Raad herhaalt dat geen geloof werd gehecht aan het persoonlijke asielrelaas van de verzoekende partij. Er blijkt niet dat de verzoekende partij thans nieuwe, concrete gegevens of stukken aanbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van de asielprocedure en die aldus een andere beoordeling rechtvaardigen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft het reëel risico op ernstige schade *in concreto* aan te tonen.

Concluderend wordt vastgesteld dat de verzoekende partij *prima facie* niet aantoont dat zij persoonlijk in haar herkomstland een reëel en actueel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In zoverre de verzoekende partij erop wijst dat op basis van de wet van 22 december 1999 vele dossiers werden geregulariseerd en recent nog in vele gevallen regularisatie werd toegestaan, beperkt zij zich louter tot algemene bewering zonder deze *in concreto* te staven.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij in het kader van de aangevoerde schending van artikel 9 van het EVRM dezelfde motieven herhaalt en opnieuw verwijst naar de situatie voor Ahmadi in het land van herkomst, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij met de door haar aangevoerde argumenten *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM heeft aannemelijk gemaakt, zodat zij evenmin een schending van artikel 9 van het EVRM aantoont door zich op dezelfde grieven te beroepen die in het kader van een beoordeling van artikel 3 van het EVRM niet aangenomen kunnen worden.

5.3.2.8. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153 232). Aangezien de schending van de artikelen 3, 8 en 9 van het EVRM niet kan worden weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340). Bijgevolg wordt geen schending van artikel 13 van het EVRM aangetoond.

5.3.2.9. Er wordt *prima facie* geen schending aangetoond van de artikelen 3,5,6,8,9 en/of 13 van het EVRM. Derhalve heeft de verzoekende partij geen verdedigbare grief aangevoerd in de zin van artikel 13 van het EVRM.

5.3.2.10. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 10.1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad betreffende minimumnormen voor erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, wijst de Raad erop dat deze richtlijn omgezet is in Belgisch recht, zodat de verzoekende partij zich er niet rechtstreeks kan op beroepen, tenzij zij zou aantonen dat de omzetting niet correct is gebeurd wat zij echter volledig nalaat te doen.

Aangezien geen verdedigbare grief wordt aangevoerd, dienen de overige middelen niet te worden onderzocht omdat, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

5.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

5.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima*

facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

5.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekende partij verwijst aldus naar de door haar aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. Uit de bespreking van het middel is gebleken dat de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM *prima facie* niet aannemelijk heeft gemaakt. Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat verzoekster moet aantonen.

Een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelet op wat voorafgaat niet aangetoond.

5.5. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER